

## KIRÁLYKÖSZÖNTŐ

2010. augusztus 19.

Szent István, Krisztus dicsőséges hitvallója, magyarok jeles tanítója, üdvözlégy szentség és igazságosság tüköre, népünk apostola. Állunk előtted égre emelt szemmel s hátatelt szívvel emlékezünk rád. Emlékezünk szilárd hitedre, Istent szerető szívedre, Boldogasszony előtti alázatodra, mely sarokköve országunknak ezer esztendeje. Emlékezünk erős karodra, állhatatos kitartásodra, hont védő csatáidra, mely naggyá tette nemzetünket. De emlékezünk törvényeidre, erkölcsi normáidra, intelmeidre, melyek akkor fáklyaként világítottak Európában s ma is bármely törvényhozás dicsőségére válnának.

Szent király. Sokat szenvedett néped ma örömmel jött téged köszönteni. Nem csak azért mert így illő, mert a múltat kutató emlékezet mindent megszépít, mert ez a nap minden magyart összefogásra, a másik szeretetére serkent, hanem azért is, mert úgy tűnik, új szelek fújnak. A felvilágosodás eszméire épített újkor eresztékeiben recseg, falai ropognak, Az alapok szétmállottak. Az ideák lassan kiüresednek, viszonylagossá válnak. A repedéseken pedig egy új forradalom szele tör elő mindenütt: földön, vízen, levegőben, éghajlatban, gazdaságban, a lelkekben. Valami elkezdődött megállíthatatlanul a világban és Magyarországon egyaránt. De mi az, ami lezárul, mi az, ami már nem működik, dűledezik, roskadozik?

Jó kétszáz éve a franciák gyötrelmes, véres császármetszéssel szülték a „Liberté, Égalité, Fraternité” jelszavakra épülő, kereszténység helyébe lépő világot. Ez lett az új, „forradalmi szentháromság”. Az Istent kiiktatták a mindennapokból s küldetéstudatuk nacionalizmusba, majd a napóleoni háborúkba taszította őket. A nacionalizmus persze nem állt meg a francia határon, minden európai ország részese akart lenni, melynek hatását, következményeit ismerjük. A XX. századra aztán a szabadság jelszavát a franciák és angolszászok sajátították

ki, míg a német és orosz-szovjet birodalom a másik kettőt – egyenlőség, testvériség - tűzte zászlájára. Csodálkozunk ezek után, hogy csak a proletár lehetett egyenlő és csak a fajtestvér lehetett testvér.

Magyarhon is próbált igazodni az elvárásokhoz, igyekeztek nagyjaink irányt mutatni a nemzetnek, lelket önteni a kétkedőkbe, leküzdeni az elnyomatást, mert Mohács óta nem vagyunk szabadok. Néha, néha felcsillant a remény rövid időre, ám elsősorban kicsinyhitűségünknek, megosztottságunknak, egyéni ügyeskedéseknek köszönhetően, a jó alkalmakat rendre elszalasztottuk.

Így érte meg Európa, így értük meg mi is 1989-et, a már említett nagy francia elhomályosodás kétszáz éves évfordulóját, a ma már érezhető változások kezdetét s valóban a szabadság, egyenlőség, testvériség érzése egy rövid időre átjárta a szíveket, ledöntötte a falakat, elsöpörte a hazugságot, a gyűlöletet, a nacionalizmust, az elnyomást, a fajtestvért. Egy rövid időre Krisztus szeretete és békéje töltötte el kontinensünket. Egy rövid időre az ember ismét ember lett, segítő, önfeláldozó, a másokra figyelő ember. De csak rövid időre, hiszen a megfogalmazott ideák mára kiüresedtek, aprópénzre váltották őket, marketingfogás, kommunikációs eszköz lett tartalom nélkül. Óriási a kiábrándultság, az erkölcsi válság s ennek köszönhetően a gazdasági összeomlás is. Erre az Isten nélküli korszakra mondtam, hogy zsákutca, tévút, pusztulás. Ez az, mely lassan befejeződik, hamarosan lezárul megállíthatatlanul, lehetőséget adva, hogy újragondoljuk sorsunkat, jó irányba fordítsuk az országot, a világ kerekét.

Most nem a franciák, hanem mi magyarok mertük fölállalni korunk forradalmát, rövid időn belül már másodszor. Mi a meggyötört, kifosztott, kisémmizett, szétdarabolt nemzet, mi a mindenkinek kiszolgáltatott ország, a dédunokáinkig eladósított nép. Mi, akik mertünk tavasszal a változásra szavazni, akik rádöbbsentünk, hogy a tolvajnak, a hazugnak, a nemzetárulónak, a talpnyalónak nincs helye az irányításban, nincs helye közöttünk. Nem a pártok között van az ellentét, nem a nemzet részei között az árok, hanem a senkiházi és a tisztességes, a hazaáruló és a hazáját, családját szerető között. Óriási lehetőséget kaptunk, hogy a romokon új közösséget építsünk, a nemzetet megújítsuk, az erkölcsöt helyreállítsuk, az elherdált országot visszaszerezzük utódainknak.

Óriási lehetőséget kaptunk, hiszen jövőre Magyarország tölti be az Európai Unió elnöki tisztét. Éljük vele, állítsuk helyre nemzetközi tekintélyünket. De ne csak a vezetőinktől várjuk a csodát, mi is tegyünk érte ott, ahol tehetünk. „Erős Magyarország az erős Európában” lett a jelmondatunk. Legyünk megint erősek, mint Szent István korában. Elég legyen a magyarság megalázásából.

Óriási lehetőséget kaptunk, hiszen az ország kétharmada tavasz óta végre egyet akar. Tiszteljük hát a jogot, tegyük helyre alkotmányunkat. Legyen alapja a Corpus Iuris Hungarici, melynek felvezetését nem tételes parancsok, hanem Szent István király intelmei alkotják. A magyar törvényes rendet értéktanítások, erények alapozzák meg, mert „csak az erkölcsös értéket hordozó jog lehet jogszerű”. Figyeljünk ezért szent királyunkra, hiszen az ő alkotmánya ezer évig kitartott. Nem relatív renden, nem pluralista erkölcsfelfogáson, hanem a valódi, az igaz értékek Isten alkotta rendjén alapult.

Óriási lehetőséget kaptunk, hiszen a lakosság kétharmada nemzeti kormányt választott. (Megdöböntő kiejtve az, hogy nemzeti kormány, mert azt sugallja, van nemzeti, nem a nemzet érdekét néző is.) Óriási a lehetőségünk tehát, mert nemzeti sajátosságainkkal tudjuk Európát színesíteni. Megmutathatjuk magunkat. Ne szégyelljük értékeinket, szokásainkat, népművészetünket, gondolkodásunkat, világlátásunkat. Ne szégyelljük keresztény gyökereinket, szent helyeinket, Mária tiszteletünket. Egerben alakítsuk ki a Mária út egyik állomását, a ferences rendház rendbetételével. Ne szégyelljük eleinket, művészeinket, tudósainkat, de csikósainkat, pásztorainkat sem.

Óriási lehetőséget kaptunk, mert újraszervezhetjük a munkamegosztást. Ne a multiktól függjünk, ne ők határozzák meg, hogy mit együnk, mit igyunk, hogyan öltözködjünk, mivel fűtsünk, hol lakjunk, milyen műsort nézzünk. Ne a spekuláció határozza meg a forint értékét, hanem a munkánk, eredményeink, tehetségünk, szorgalmunk. Ne a hárommillió koldus, hárommillió lógós, hárommillió leszázalékolt, hárommillió csaló, hárommillió megasztár országa legyünk, hanem váljunk megint alkotó, gondolkodó, határokon át is egymást segítő, teremtő nemzetté. Támogassuk a magyar vállalkozást minden szinten.

Óriási lehetőséget kaptunk, mert rendbe tehetjük az oktatást. Elég a butításból, a hazudozásból, az álságos nevelési módszerekből. Elég az ostobaság terjesztéséből, az erkölcs relativizálásából, a hierarchia feje állításából. Elég az egészségtelen, tunya életvitelből. Gyermekünk nem tanulnak meg írni-olvasni, diszlexiások, türelmetlenek, tiszteletlenek, nem tudnak nyelveket. A saját, magyar nyelvüket sem ismerik. Ekkorát soha nem romlott nyelvünk, mint az utóbbi húsz-harminc évben. A saját történelmüket sem ismerik, mire legyenek akkor büszkék. Cigaretta, dohány, drog már általános iskolában a norma. Elég, elég, elég! Teher alatt nő a pálma, terheljük hát őket, hogy sok és jó gyümölcsöt teremjenek.

Óriási lehetőséget kaptunk, mert átgondolhatjuk egészségünket. A depressziós, beteg, erőtlenséges, kiszolgáltatott ember, tud-e teremteni, képes-e a másikért tenni, nem inkább csak saját baja

körül kering minden gondolata. Alkossunk hát új rendet, új szolidaritást, új ellátó rendszert, új teherviselést, hogy a jövőnk egészséges lehessen.

A lehetőség óriási, hatalmas, hát éljünk vele! Hogy ne tévesszünk irányt, nézzünk Szent Istvánra. Azért jövünk minden évben őt köszönteni, hogy közben elmélkedjünk tettein, vegyük fontolóra azokat legalább ma, egy évben egyszer. Gondoljuk végig miként cselekedett, ha valamit meg akart oldani.

Elsősorban hitt, kitartóan, lankadatlanul hitt Istenben. Hiszen ez az emberi méltóság alapja! Tudta továbbá, hogy a hatalom szolgálat, az alattvalónak jár a méltányos és egyenlő eljárás, az igazság szerinti ítélet. Ismerte a türelmet a egymás iránt, a gyengék és kiszolgáltatottak iránt. Alázattal volt mások véleményével kapcsolatban és hirdette az engedelmességet, mint a közrend és közjó megalapozóját. Élete végén pedig a Boldogságos Szűznek ajánlotta koronáját, országát. Máriának, Boldogasszony Anyánknak, akiben a „kegyelemmel való teljesség megvalósította a húsvéti, a krisztusi létezését”. „Az alázatos szolgálólánynak adta, akinek senkije és semmije nem volt, csak az Isten, ám Istenben végül minden az övé lett”.

Térjünk hát vissza Istenhez, forduljunk eközben bizalommal tiszta, szép Szűzanyánkhoz, aki Krisztushoz vezet mindnyájunkat. Mert Ő az út, az igazság és az élet. Nélküle semmik vagyunk, nélküle bíz' elveszünk, nélküle minden hiábavalóság.

„Krisztus dicsőséges hitvallója, legszentebb István király. Kegyes közbenjárásodra mosd le bűneinket, hogy az égi királyság trónjára, méltók legyünk feljutni.”

Isten áldását kérem mindnyájukra, köszönöm, hogy meghallgattak.

Eger, 2010. augusztus 19.

Várkonyi György